

รายงานการวิจัย
เรื่อง

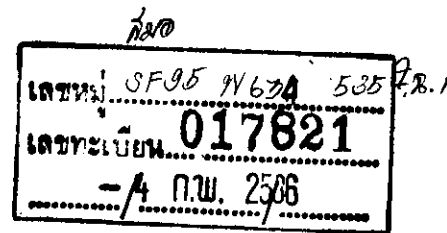

การใช้กากเมล็ดคางพารา กากเมล็ดปาล์มและฟางหมักยูเรียในอาหารสัตว์เคี้ยวเอื้อง
Use of Rubber Seed Meal, Palm Oil Meal and
Urea-treated Straw in Ruminant Rations

ชื่อผู้วิจัย: ดร. ฟานิช ทินนิมิตร

ภาควิชาสัตวศาสตร์ คณะทรัพยากรธรรมชาติ
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

บทคัดย่อ

ฟางข้าวเป็นอาหารหยาบคุณภาพต่ำ เพราะมีโปรตีนเพียง 3-4 % มีเยื่อใยหยาบสูงถึง 33 % และมีการย่อยได้ต่ำคือประมาณ 43-48 % เกษตรกรได้ใช้ฟางข้าวนี้เป็นอาหารของสัตว์กันมาตั้งสมัยโบราณ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงหน้าฝนหรือหน้าแล้ง ถ้าให้สัตว์เคี้ยวเอื้องกินแต่ฟางแห้งอย่างเดียว สัตว์จะสูญเสียน้ำหนักตัวทุกๆ วัน ดังนั้นจึงควรจะใช้ฟางข้าวควบคู่กับวัสดุอาหารสัตว์อื่น ๆ ในปัจจุบันได้มีการปรับปรุงคุณภาพของฟาง โดยทำเป็นฟางหมักยูเรีย โดยใช้ฟางต่อน้ำเท่ากับ 1 ต่อ 1 และใช้ยูเรียประมาณ 6 % หมักฟางไว้ในที่ไร้อากาศนาน 3 สัปดาห์ ฟางหมักยูเรียจะช่วยรักษาน้ำหนักตัวของสัตว์ไว้ได้ หรือทำให้สัตว์เพิ่มน้ำหนักตัวได้เล็กน้อย โคที่กินฟางหมักยูเรียเสริมด้วยอาหารชั้นเช่นรำหรือกากมะพร้าวจะทำให้สัตว์เติบโตได้ดี หากใช้อาหารชั้นซึ่งมีกากเมล็ดคางพารา 15-35 % ก็จะทำให้โคสาวพันธุ์พื้นเมืองมีอัตราการเจริญเติบโตวันละ 288-324 กรัม โดยที่พบว่ากากเมล็ดคางพาราที่ระดับ 25% ในอาหารชั้น จะทำให้โคเติบโตดีที่สุด มีประสิทธิภาพในการใช้อาหารสูงสุด และต้นทุนการผลิตเนื้อก็ต่ำที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับอาหารที่ไม่มีกากเมล็ดคางพารา หรือมีกากเมล็ดคางพาราที่ระดับ 15 และ 35% หากจะใช้อาหารผสมกากปาล์มน้ำมัน ก็พบว่าฟางหมักยูเรียเสริมด้วยอาหารที่มีกากปาล์มน้ำมัน 40% จะทำให้โคหนุ่มลูกผสมบราห์มันมีอัตราการเจริญเติบโตวันละ 554 กรัม และมีอัตราการแลกเนื้อดีที่สุดเมื่อเทียบกับโคที่กินฟางแห้งเสริมด้วยอาหารกากปาล์มดังกล่าวแล้ว